

дълга разходка. Доволна ли си?

Гиздана виждаше, че Съчко и се присмива, но нѣмаше сили да се защити. Тя само дигна тѣжни очи и въздѣхна.

— Дойдохъ да ти кажа нѣщо, приятелко! Ти бѣше най-щастливата животинка въ свѣта. Всички по-малки пеперуди ти се кланяха и ти слугуваха. Кой знае, може би затова гордостъта ти бѣше голѣма. Ти обичаше само себе си и никого не искаше да познавашъ. Когато азъ минувахъ покрай тебе и те поздравявахъ, ти не ме поглеждаше. Защо ти бѣше тая гордостъ? Ето сега единъ отъ тия, които ти гордо отминуваше, е готовъ да ти помогне.

Гиздана трепна и попита:

— Истина ли говоришъ?

— Разбира се!

Тя се огледа, видѣ си крилата и пакъ стана тѣжна.

— Не, тукъ вече не могатъ се върна моитѣ гиздави шарки. Мѣхътъ ми никога не ще мо-

же да се
оправи.

— Пъкъ
азъ каз-
вамъ, че
всичко

може. Ти толкова пѣти минуваше край мене и нито веднѣжъ не ме попита какво съмъ способенъ да извърша. Азъ съмъ живописецъ. Мога да отида при всѣко цвѣте и да си взема колкото искамъ прашецъ. Ето, — рече Съчко, като показа жълждовата чашчица. — Тоя жълтъ прашецъ ми даде лютичето, а тоя, теменужния, взехъ отъ теменужкитѣ, а пѣкъ синия ми даде тинтявата. И другитѣ сжщо взехъ отъ разни цвѣтя. Щомъ имъ се помоля, тѣ веднага разтварятъ чашкитѣ си. Сега разтвори крилата си и стой мирно. Съ тази четчица, която направихъ отъ косъмцитѣ на глухарчето, азъ ще ти рисувамъ всичкитѣ изгубени шарки.

Гиздана покорно разтвори крилата си, и Съчко започна да рисува.

— Какво има тука? — попита щурецътъ и се загледа съ почуда.

-- Я гледай, Сѣчко рисува! — рече жетварче-

